

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Kadaňovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, nar. X., státní příslušnost X.
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2026, č.j. CPR-2132-3/ČJ-2026-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2026, č.j. CPR-2132-3/ČJ-2026-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jen „prvostupňový orgán“) ze dne 2. 12. 2025, č.j. KRPA-376040-12/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 15 měsíců. Současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu 15 měsíců je nepřiměřeně tvrdé, a tedy rozporné s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí totiž nevychází ze skutečného stavu věci. Uvedl, že uložené vyhoštění v délce 15 měsíců působí vůči žalobcovu neoprávněnému pobytu v délce 41 dnů ryze disproporčně; žalobce totiž na území České republiky zákon porušil poprvé, navíc vyjádřil lítost, přislíbil ze země dobrovolně vycestovat a od počátku správního řízení se správními orgány spolupracoval a podílel se na objasnění skutkového stavu. Že tak činil až po odhalení protiprávního jednání nijak nesnižuje význam jeho sebereflexe. Není důvod pochybovat ani o jeho závazku vycestovat do domovského státu. Domnívá se, že jeho protiprávní jednání je nutné vnímat jako ojedinělý exces z jeho jinak řádného způsobu života. Správní vyhoštění na dobu 15 měsíců se mu také jeví jako nepřiměřeně přísné, správní orgány v obdobných případech obvykle neukládají přísnější opatření než na dobu jednoho roku. Dle jeho názoru by také postačovalo mírnější opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí. V žalobě je totiž obsažena totožná argumentace, na kterou již bylo v obou rozhodnutích reagováno.

III. Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
6. Dne 1. 12. 2025 byla na ve správním spisu specifikované adrese v Praze provedena pobytová kontrola, kde se nacházel žalobce. Na výzvu k prokázání totožnosti žalobce předložil moldavský cestovní doklad. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce neměl žádné platné vízum ani povolení k pobytu, které by jej na území České republiky opravňovaly k pobytu. Kontrolou cestovního dokladu bylo také zjištěno, že do schengenského prostoru žalobce naposledy vstoupil přes rumunský hraniční přechod dne 24. 7. 2025. Žalobce k tomu uvedl, že po celou dobu pobýval na území České republiky. Proto vzniklo podezření, že žalobce je na území České republiky neoprávněně a byl policejní hlídkou podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
7. Dne 2. 12. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce téhož dne uvedl, že na území schengenského prostoru a také do Česka přicestoval naposledy autobusem dne 24. 7. 2025, a to za prací a také za účelem návštěvy přátel. Česko od té doby neopustil, přičemž si byl vědom, že bezvívzově může na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

členských a smluvních států“) pobývat 90 dnů. Neměl ale žádnou žádost o udělení pobytu v EU podanou a byl si tak vědom toho, že je v Česku nelegálně. V rodné zemi měl finanční problémy, potřeboval si zde vydělat peníze. Odcestovat z Česka měl v plánu 15. 12. 2025. Někdo mu řekl, že zde může pracovat, někdo mu řekl opak. K pobytu v České republice žalobce označil konkrétní ulici v Praze, kde bydlel v domě s nějakými cizinci. Bydlel tam čtyři dny a přihlášený k pobytu tam nebyl; neměl nájemní smlouvu, nájemné činilo 6.000 Kč měsíčně, poštovní schránku označenou neměl, neměl v Česku doručovací adresu a vlastní telefonní číslo si nepamatoval. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a má dvě děti ve věku 18 a 21 let, v Česku žádné rodinné příslušníky nemá, celou rodinu má v Moldavsku, není zde ani na nikom finančně závislý. Sestra má rumunské občanství, s ní se ale nestýká. V Česku neměl žádnou vyživovací povinnost, neměl zde ani nikoho v péči, je zde bez společenských a profesních vazeb a nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. V Česku měl občas brigády v zemědělství, nic tu nevlastní, v Moldavsku vlastní dům. Finanční prostředky na pobyt v Česku a na vycestování z něj v době výsledku nevlastnil, na vycestování si je ale hodlal opatřit. Sdělil také, že je zdravý, má sezónní alergii a že neužívá žádné drogy. Zdravotní pojištění sjednané neměl. Trestnou činnost zde nepáchal. Uvedl, že vycestování z Česka do jeho rodinných a soukromých vazeb nezasáhne. Překážku bránící mu ve vycestování neuvedl, pouze sdělil, že v domovském státě je bída. Při návratu do Moldavska mu tam nic nehrozí, hodlal z Česka vycestovat zpět dobrovolně.

8. Dne 2. 12. 2025 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu zákazu vstupu na území členských a smluvních států v délce 15 měsíců. V odůvodnění uvedl, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území členských států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 21. 10. 2025 do 1. 12. 2025. Prvostupňový orgán nenalezl důvod pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Délku zákazu vstupu na území členských států žalovaný shledal adekvátní a uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce 15 měsíců považuje za přiměřenou míře porušení žalobcových povinností. Neshledal ani nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce od 22. 10. 2025 do 1. 12. 2025, pobýval v Česku bez oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Naplnění této skutkové podstaty žalobce ostatně nerozpouje.
17. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se v řadě svých rozhodnutí opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). Dle něj je překážkou správního vyhoštění pouze nepřiměřený zásah. Tuto (ne)přiměřenost je přitom třeba posuzovat dle kritérií, která také vyplývají z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70).
18. Všechna uvedená kritéria je přitom potřeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy takového státu, např. s nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu, v němž (neoprávněně) pobývá (rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, č.j. 8 As 118/2012-45, bod 22).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

19. Soud v této souvislosti poukazuje také na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34. V něm NSS judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem jedenácti kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Nelze však samozřejmě upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
20. Soud neshledal v postupu žalovaného ani prvostupňového orgánu pochybení, která by výše uvedeným východiskům odporovala. Ostatně žalobce v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítal. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu, mimo jiné pak v obsahu protokolu o žalobcově výsledku. Oba správní orgány zásah do žalobcova rodinného a soukromého života dostatečným a přezkoumatelným způsobem posoudily, ve vzájemné souvislosti zhodnotily, a své závěry promítly do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí napadeného. Správně zhodnotily, že s ohledem na to, že žalobce nemá v Česku žádné sociální ani rodinné vazby, neumí zdejší jazyk ani se do společnosti nikterak nezačleňoval, přičemž celou rodinu má v domovské zemi, kam hodlá dobrovolně vycestovat, nebude vyhoštěním do Moldavska do jeho osobní sféry nepřiměřeně zasaženo. Žalovaný pak dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, s odkazem na relevantní judikaturu správních soudů uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
21. Těžiště žalobních námitek pak spočívalo v tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost délky žalobcova zákazu vstupu na území členských a smluvních států, který mu byl na 15 měsíců prvostupňovým rozhodnutím uložen. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že uložené opatření je v kontextu délky jeho neoprávněného pobytu (41 dnů) příliš tvrdé.
22. Dle konstantní judikatury NSS nemá rozhodnutí o správním vyhoštění sankční povahu; jedná se toliko o správní opatření, kterým stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na jeho území nezdržoval. Dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uložit či nikoli (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31). V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Za této situace byl správní orgán povinen správní vyhoštění žalobci uložit. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.
23. Soud v této souvislosti uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění zvolí. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46 nebo rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č.j. 10 Azs 181/2016-41).
24. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území členských a smluvních států správní orgány v žalobcově případě nepřekročily meze správního uvážení. Soud shledal, že žalovaný se v rámci správního uvážení vzal do úvahy všechny relevantní skutečnosti, učinil správnou úvahu, a svou úvahu dostatečně odůvodnil. Soud má za to,

že uložený zákaz vstupu v délce 15 měsíců je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území Česka, pro které může cizinci správní orgán uložit zákaz vstupu na území členských a smluvních států v délce až pěti let. Oba správní orgány přitom zohlednily jak polehčující okolnosti, tedy že žalobce po dobu správního řízení spolupracoval a že se jednalo o jeho první zjištěné protiprávní jednání, tak okolnosti přitěžující, tedy délku nelegálního pobytu, skutečnost, že zde neoprávněně vykonával práci a že jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobcovy iniciativy řešit svou pobytovou situaci.

25. S ohledem na povahu porušení zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo správního vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských a smluvních států na 15 měsíců. Ty se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví jako zcela adekvátní. Absence jakékoliv žalobcovy snahy k nápravě a dále skutečnost, že jeho protiprávní jednání bylo odhaleno zcela náhodně kontrolní činností prvostupňového orgánu, hovoří v jeho neprospěch. Skutečnost, že žalobce následně se správním orgánem spolupracoval, není při posouzení délky uložené doby správního vyhoštění výrazně polehčující (srov.: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2025, č.j. 2 A 40/2025-15). Jednalo se sice o prvotní pochybení žalobce, nelze však přehlížet, že šlo o vědomé porušování právních předpisů. Samotná okolnost, že se žalobce tohoto pochybení dopustil poprvé, proto nemůže být přeceňována (srov.: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2026 č.j. 5 Azs 225/2025-22). Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě činí pět let. Dobu správního vyhoštění o déle jedné čtvrtiny z maximální možné doby, tj. o délce 15 měsíců, uloženou v posuzované věci prvostupňovým orgánem a potvrzenou žalovaným soud považuje za odpovídající danému případu a je rovněž zcela v mezích současné judikatury v obdobných případech.
26. Namítá-li žalobce, že právě v nich správní orgány ukládají kratší délku vyhoštění (jeden rok), soud připomíná, že NSS v bodě 23 rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017-29 neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce dvanácti měsíců za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Skutkové okolnosti posuzovaného případu přitom byly podobné těm, které zdejší soud posuzuje nyní. Soud připomíná rovněž další skutkově obdobný případ, v němž cizinec za účelem výkonu zaměstnání pobýval na území České republiky neoprávněně po dobu přibližně tří měsíců. Stejně jako v projednávané věci bylo i v tomto případě neoprávněné setrvání cizince zjištěno při provedené pobytové kontrole; rovněž zde cizinec se správními orgány, stejně jako žalobce, spolupracoval. Přesto mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let. NSS v bodě 17 zrušovacího rozsudku ze dne 6. 2. 2026, č.j. 5 Azs 225/2025-33, dospěl odlišně od zdejšího soudu v uvedené věci k závěru, že aby mohl správní soud přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, muselo by být vybočení ze správní praxe citelné. Tento požadavek je přitom o to přísnější v situaci, kdy se uložená doba zákazu vstupu, stejně jako v nyní projednávaném případě, pohybovala v dolní polovině maximální zákonné doby. NSS současně výslovně odmítl mechanické porovnávání pouhé délky neoprávněného pobytu s dobou, po kterou je cizinci zakázán vstup na území členských a smluvních států. Zdůraznil, že při rozhodování je nezbytné komplexně a přísně individuálně posuzovat souhrn všech relevantních okolností, které mohou mít na stanovení délky správního vyhoštění vliv.
27. Městský soud má za to, že správní orgány tomuto požadavku v projednávané věci dostály, když správní vyhoštění v délce 15 měsíců, tedy ve čtvrtině možné maximální doby, uložily

žalobci za jeho neoprávněný pobyt v délce 41 dnů, a to v kontextu toho, že žalobce jako dospělý a svéprávný jedinec vědomě zneužil turistický charakter bezvízového styku za účelem zde nelegálně pracovat; nepřihlásil se zde ani k pobytu a pobýval zde bez zdravotního pojištění, přičemž tyto skutečnosti byly zjištěny vlastní činností policie. Správní orgány tedy správně zhodnotily, že přístup žalobce k pobytu na území Česka byl nezodpovědný a nelze jej omluvit tím, že žalobce se takového protiprávního jednání dopustil na území prvně nebo že se správními orgány následně dobrovolně spolupracoval. Žalobní námitka týkající se nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tedy není důvodná.

28. S ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prostor pro možnost od správního vyhoštění upustit a namísto toho uložit povinnost opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené. To není žalobcův případ, a proto ani poslední žalobní námitka neobstojí.

V. Závěr a náklady řízení

29. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. května 2026

JUDr. Hana Kadaňová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.